

Arrest

nr. 211 635 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 1 februari 2016 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 9 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 20 oktober 1974 geboren te in Bagdad, wijk Ath-Thawra, Centraal-Irak. U bent een Arabier en sjiitisch moslim. In de jaren 1980 verhuisde u met het gezin naar de wijk Al-Hurriya. In 2003 - u was toen al gehuwd - verhuisde u naar het stadje Tadj Ash-Shat (gelegen in de provincie Bagdad) om vanaf 2006 in de wijk Khadamiya te gaan wonen.

U behaalde in 1993 uw diploma elektriciteit en opende vervolgens een winkel in elektriciteitsmateriaal. Vanaf 2005, na de val van het Baathregime, kon u als elektricien aan de slag bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, meer bepaald bij het 'Bureau van Rekrutering en Verwonding'. U stond er in voor het onderhoud.

U bent gehuwd met [R.H.O.], een soennitische, en jullie hebben drie dochters, [Z.], [M.] en [Z.]. Deze laatste vergezelde u naar België en diende samen met u een asielaanvraag in (OV X en CG X). Uw echtgenote verblijft intussen, samen met de twee andere dochters, bij haar vader in Bagdad, in de wijk Al-Jamiya.

Uw broer [K.] zou in 2006, te midden van het sektarische geweld in Bagdad, zijn vermoord. Hij verdween in juni van dat jaar en zijn onthoofde lijk zou twee dagen later, op 23 juni 2006, zijn teruggevonden op een vuilnishoop. Kort hierna, op 6 juli 2006, werd u zelf bedreigd en diende u hiertegen een klacht in bij de politie. U besloot Tadj te verlaten en naar Khadamiya te verhuizen.

Omdat uw echtgenote een soennitische is, kreeg u in Khadamiya problemen met sjiitische milities, zoals deze van Al-Sadr en Asaib Ahl Al-Haq. Op 15 juli 2007 moest u zich een eerste keer bij hen aanmelden omdat u in de wijk een nieuwe bewoner was. Hierna werd u nog ontelbare keren - 15 à 20 keer - opgeroepen om naar hun bureau te komen waarna u werd ondervraagd over eventuele banden van uw vrouw met soennitische groeperingen. U moest zich garant stellen voor uw echtgenote en moest uw erewoord geven dat u haar 'onder controle' had. Ook werd er plots moeilijk gedaan over uw werk, en werd u onder druk gezet om de milities bepaalde vertrouwelijke informatie over het ministerie door te spelen. U zou dit steeds hebben geweigerd. Om u ervan te overtuigen toch met hen samen te werken, werd op 20 maart 2013 uw dochter [Z.] ontvoerd. In ruil voor de betaling van 30.000 dollar losgeld werd zij zes dagen later vrijgelaten. [Z.] werd vervolgens opgenomen in het ziekenhuis en is sindsdien zichzelf niet meer. Zij kampt met ernstige psychische problemen en kan niet meer naar school. Nadien bleef u lastiggevallen worden door de sjiitische milities. Bij het minste dat zich in jullie wijk voordeed werd u meegenomen of gesommeerd naar hun kantoor te komen en uitleg te geven over uw echtgenote en haar soennitische achtergrond en/of over uw werk. Een laatste keer, namelijk op 25 juni 2014, spraken ze dusdanig beledigende taal over uw echtgenote dat u zich niet meer kon beheersen en hen 'moordenaars' noemde. U bent prompt naar huis gegaan, maar op verzoek van uw vrouw besloot u de nacht bij uw moeder door te brengen. Diezelfde nacht werd jullie huis binnengevallen door militieleden in militaire kledij. Ze waren op zoek naar u, vielen uw echtgenote en dochters lastig en vuurden enkele schoten af. Niemand geraakte hierbij gewond. Uw echtgenote diende hierna een klacht in bij de politie zonder dat ze hierbij namen durfde noemen (zie infra). Kort hierna besloot u Bagdad te verlaten. Van september 2014 tot begin 2015 verbleef u in Suleimaniya, Noord-Irak. Hier kon u de milities omzeilen, voelde u zich veilig maar slaagde u er niet in als Arabier aan werk te geraken. Na vijf maanden vertrok u naar Zuid-Irak, waar u afwisselend in Kerbala en Najaf verbleef. Uw gezin bleef intussen in Bagdad. Echter, omdat uw dochter [Z.] naar de universiteit ging kon zij een gemakkelijk doelwit zijn voor de sjiitische milities. Op 26 mei 2015 werd uw echtgenote nogmaals lastiggevallen, ditmaal bij uw moeder thuis waar zij met de kinderen was ingetrokken, en werd ermee bedreigd jullie dochter [Z.] mee te nemen in ruil voor u. Dit was voor u de druppel die de emmer deed overlopen en u deed besluiten dat u samen met [Z.] het land zou verlaten. U regelde de reis en een vriend van u ging [Z.] in Bagdad ophalen en bracht haar nog diezelfde dag naar Kerbala, waar u op dat moment verbleef. Van hieruit vertrok u samen met uw dochter, via de luchthaven van Bagdad, naar Turkije. U reisde via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U betaalde voor de reis 12.000 dollar. Samen met uw dochter [Z.] kwam u op 17 augustus 2015 in België aan en de volgende dag dienden jullie allebei een verzoek om internationale bescherming in.

Uw echtgenote zou hierna voor haar eigen veiligheid bij haar vader in de Jamiya-wijk zijn ingetrokken, samen met uw twee andere dochters.

Ter staving van jullie beider relaas legde u volgende originele documenten neer: nl. jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen, uw rijbewijs, uw ontheemdenkaart en een ontheemdenattest,

verschillende werkbadges van het Ministerie van Binnenlandse zaken, de studentenkaart en het diploma van [Z.], 2 medische verslagen betreffende uw dochter [Z.], het overlijdensattest van uw broer [K.], 2 dreigbrieven, 2 proces-verbalen met corresponderende doorverwijzing naar de onderzoeksrechter, 2 vonnissen en een arrestatiebevel.

Jullie beider Irakees paspoort zou zijn afgenomen door de smokkelaar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden besloten dat u, noch uw dochter [Z.], de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen worden toegekend en dit om volgende redenen.

Wat vooreerst de moord op uw broer [K.] in 2006 betreft, dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat hij werd gedood middenin de periode dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in de regio Bagdad hoog opliep (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Hoe ernstig deze gebeurtenis voor jullie ook was, het overlijden van uw broer dateert van meer dan 10 jaar terug en was voor u nooit een reden om Irak te verlaten. U zou in deze periode zelf dreigementen hebben ontvangen op uw mobiele telefoon. Merkwaardig genoeg zou u zich daarover geen zorgen hebben gemaakt en dacht u dat het om grapjes ging. Na de moord op uw broer zou u ook een eerste dreigbrief hebben ontvangen (zie stuk 8, inventaris documenten, administratief dossier CGVS). Pas op dat moment zou u hebben beseft dat u gevaar liep omdat op de brief stond vermeld dat het om een 'laatste waarschuwing' ging (CGVS, p. 18). Dat u er echter tot op het moment van de dreigbrief vrij gerust in was dat de dreigementen op uw telefoon niets te betekenen hadden terwijl u anderzijds toch aangeeft dat het om een periode van heel zwaar sektarisch geweld ging, kan moeilijk worden geloofd en doet vraagtekens rijzen omtrent de waarachtigheid van het veelvoud aan dreigementen die u tot op dat moment persoonlijk zou hebben ontvangen. Wat er ook van zij, de dood van uw broer en de aan u gerichte dreigbrief zouden u er hebben toe aangezet om Tadjì te verlaten en u terug in de stad Bagdad, in Khadamiya, te vestigen, waar u het voor zichzelf veiliger achtte.

Wat vervolgens de door u aangehaalde problemen met sjiiitische milities in Khadamiya betreft, geeft u aan dat deze deels te wijten waren aan uw huwelijk met een soennitische vrouw en deels aan uw werkzaamheden bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Hoe dan ook, indien u talrijke keren zou zijn geïnterpelleerd door militieleden en vele malen werd gesommeerd verantwoording te gaan afleggen op hun lokale bureau, is het wel zeer opvallend dat u deze feiten nooit kenbaar heeft gemaakt op uw werk of bij uw overste/leidinggevende (CGVS, p. 19). Uw uitleg, namelijk dat u vreesde dat uw baas niet discreet zou zijn, dat uw collega's dan over uw problemen iets te weten zouden komen en dat ze u misschien niet op de dienst wilden houden, kan moeilijk worden gevolgd aangezien uw veiligheid en deze van uw gezin in dergelijke omstandigheden toch zou moeten primeren op eventuele discretie (CGVS, p. 19). Toch wanneer u stelt dat u dusdanig veel werd lastiggevallen en zelfs onder druk werd gezet om interne informatie over bepaalde collega's, over interne procedures, etc. prijs te geven (CGVS, pp.15, 20-21). Niet alleen zou redelijkerwijze worden verwacht dat u uw eigen veiligheid zou nastreven, maar toch ook deze van uw werkgever, uw dienst en collega's. Uw stilzwijgen kon ernstige gevolgen hebben. Dat bepaalde informatie dusdanig interessant zou blijken te zijn voor de milities, is een gegeven dat u toch onmiddellijk zou moeten melden aan uw overste en eventueel uw collega's, hun veiligheid en hun functioneren stond hierbij eveneens op het spel. In tegenstelling met voorgaande, diende u dan wel een klacht in bij de lokale politie. Met andere woorden maakte u uw problemen wel kenbaar ten aanzien van de politie, van de welke u tegelijkertijd beweert dat ze doordrongen waren van militieleden of minstens met hen samenwerkten (CGVS, p. 23). Uw houding is dan ook verre van logisch te noemen. Eenzelfde scenario deed zich voor toen uw echtgenote de inval van 25 juni 2014 ging melden bij de politie. Uw uitleg, nl. dat het moest van de huisbaas omdat de vensters kapot waren gegaan van de geloste schoten, is wel bijzonder mager (CGVS, p. 27). Een aantal kapotte ruiten staan

toch niet in verhouding tot het risico dat uw echtgenote op dat moment kon lopen door zich als vrouw alleen, onbeschermd, bij de - volgens u - zogenaamde handlangers van de daders aan te melden. Met andere woorden, het is een rode draad in uw verhaal dat u diegenen die u net vreest heeft ingelicht terwijl u diegenen die - juist zoals u - mogelijks een risico liepen ten aanzien van de milities n t in het ongewisse heeft gelaten. Deze gang van zaken kan totaal niet worden gevolgd en tast de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate aan.

Anderzijds dringt de vraag zich op waarom precies  , die als elektricien op de 'Dienst Rekrutering en Verwonding' van het Ministerie aan de slag was, bepaalde interne informatie moest verschaffen. Mocht men echt heel gevoelige of strategische informatie te weten willen komen, is het volstrekt onaannemelijk dat ze iemand van buiten hun groepering, dan nog iemand die hun organisatie niet echt genegen is en niet bepaald een inhoudelijke functie bekleedde binnen het Ministerie, hiervoor zouden aanspreken. Zo stelt u bijvoorbeeld dat ze de namen wilden van de bewakers, alsook hun adressen (CGVS, p.17). Hoe u daar als elektricien moest zien aan te geraken, is onduidelijk. U hierop gewezen kan u enkel stellen dat de militieleden niet wisten wat u precies deed op het Ministerie en u daarom die opdracht gaven (CGVS, p. 21). Het moet dan toch wel mogelijk zijn geweest dat u hen zou hebben duidelijk gemaakt wat uw preciese taken waren, hen er op wees dat u 'slechts' elektricien was en geen vooraanstaande positie bekleedde die u toegang verschafte tot de informatie die zij van u wensten te bekomen. Dat u zelf geen enkele moeite deed om tijdens die vele gesprekken - u spreekt over een 15 tot 20-tal oproepingen sinds uw vertrek uit Tadjji - uit te leggen wat u op het Ministerie deed maar gewoonweg de opdracht weigerde zonder dit toe te lichten of minstens de beperkingen van uw functie aan te geven, kan moeilijk worden geloofd. U hiermee geconfronteerd slaat u dan plots een andere toon aan door te verklaren dat ze wel wisten dat u maar een simpele elektricien was en thee moest schenken, maar dat het allemaal niets uitmaakte voor hen (CGVS, pp. 21 en 26). Deze plotselinge draai in uw verklaringen kan hoegenaamd niet overtuigen te meer u even voordien heel expliciet stelde dat u weigerde hen uit te leggen wat u precies op het Ministerie moest doen (CGVS, p. 21).

In dezelfde context is het opmerkelijk dat, niettegenstaande u verklaart talrijke keren te zijn lastiggevallen door sjiiitische milities in uw wijk, u maar liefst 7 jaar lang, nl. van 2006 tot 2013, de milities aan het lijntje kon houden en kon blijven wonen in de wijk, eveneens kon blijven functioneren als elektricien bij het Ministerie en dit niettegenstaande u ontelbare keren werd gevraagd met hen mee te werken om dit dan elke keer weer te weigeren. Alleen al de vaststelling dat u in die lange periode aan de eisen van de milities kon ontkomen, geeft minstens aan dat de druk op u om hen bepaalde informatie te verschaffen toch niet zo dwingend kan zijn geweest (CGVS, p. 22). Eveneens geeft dit aan dat de milities u niet bepaald nodig hadden om bepaalde gevoelige informatie te bekomen, zo niet zouden zij geen zeven jaar lang geduld hebben geoefend alvorens uw medewerking te verkrijgen.

Uiteindelijk, nadat u er in zou zijn geslaagd de sjiiitische milities maar liefst 7 jaar aan het lijntje te houden, zouden zij uw dochter [Z.] hebben ontvoerd. Echter, indien het de bedoeling was uw medewerking af te dwingen, is het wel zeer onaannemelijk dat de milities zich 'tevreden' stelden met het losgeld van 30.000 dollar - op zich wel een aanzienlijk bedrag - maar anderzijds geen enkele garantie afdwongen dat u hen alsnog de gevraagde informatie ging bezorgen  nmaal uw dochter weer vrij was (CGVS, pp. 22-23). U geeft in dit verband wel een eigenaardige verklaring, nl. dat ze [Z.] precies vrijlieten om u onder druk te kunnen houden. Deze gang van zaken is wel hoogst bevreemdend (CGVS, p. 21) omdat ze met haar vrijlating net w l tegemoet kwamen aan hun deel van de afspraak, nl. dat ze geld wilden in ruil voor uw dochter. Evenmin geloofwaardig is de vaststelling dat u aanvankelijk niet kan preciseren welke van de sjiiitische milities uw dochter heeft ontvoerd. Volgens u hebben ze zich niet kenbaar gemaakt omdat ze anders bewijs tegen zichzelf zouden achterlaten (CGVS, p. 21). Nochtans werd u in uw wijk door verschillende milities op het app l geroepen (u spreekt over de Sadr-beweging, over Asaib Ahl al- Haqq) en moet u toch, in hun manier van handelen en communiceren met u, vrij snel een vermoeden hebben gehad welke groepering uw dochter had ontvoerd. Meer zelfs, u geeft zelf aan dat er in die periode verschillende meisjes werden ontvoerd, waaronder ook een meisje van op dezelfde school als [Z.] (CGVS, p. 22). Dergelijke gebeurtenissen moeten toch minstens tot aanduidingen omtrent de preciese daders hebben geleid. Dat u dan in eerste instantie hoegenaamd niet weet welke militie er in concreto achter de ontvoering van uw dochter zat, kan niet worden geloofd. Uiteindelijk, na enig aandringen, uit u het vermoeden dat het de Sadristen kunnen zijn geweest omdat [Z.] in de Sadr-wijk werd vrijgelaten (CGVS, p. 23). Dit plotse vermoeden komt dan ook weinig doorleefd over. Alsook stelt u dat Khadamiya een handelswijk is waar vele bekende mensen leven en oa. juweliers via ontvoeringen geld wordt afgeperst (CGVS, p. 23). Echter, uw situatie moet in dezer toch wel fundamenteel verschillen van deze van rijke en welstellende handelaars in uw wijk aangezien uzelf een overheidsfunctionaris was en zegt enkel als elektricien te hebben gewerkt. De vergelijking die u

maakt met oa. juweliers gaat niet op. In dezelfde lijn is het opmerkelijk dat u het toch wel - binnen de Iraakse context en zeker voor een elektricien - aanzienlijke bedrag van 30.000 dollar op maar liefst één dag bij elkaar kreeg. U kreeg immers op 24 maart 2013 een telefoon van de ontvoerders en moest de daaropvolgende dag, de 25e maart, het gevraagde bedrag overhandigen (CGVS, pp. 22 en 25). Nochtans moest u dit bedrag hier en daar samen sprokkelen, iets wat toch ook tijdsintensief is en niet zo evident is binnen een dergelijke krappe timing. Jullie gezin kon 7.000 dollar ophoesten, uw moeder 4.000 dollar en de rest - dus in principe zo'n 19.000 (!) dollar- moesten jullie bij vrienden en kennissen zien te halen (CGVS, p. 24). Dat u dergelijke complexe financiële afspraken en transacties op slechts één dag kon regelen met vrienden en kennissen kan opnieuw moeilijk worden geloofd.

Vervolgens is uw relaas betreffende de vrijlating en de terugkeer van uw dochter [Z.] naar de wijk bijzonder vaag. Ook uw dochter [Z.] weet hier nauwelijks iets over te vertellen. Zelf stelt u vaagweg dat ze ergens - het is onduidelijk waar - moet zijn vrijgelaten, dat de lokale politie naar u heeft gebeld om te zeggen dat ze een verloren gelopen meisje had gevonden (uw dochter dus) én dat ze haar naar haar school hadden gebracht. [Z.] zou dan zelf te voet van school naar huis zijn gekomen aangezien ze die weg goed kende (CGVS, p. 23). Deze beschrijving is wel heel onvolledig. Blijkbaar bent u niet nagegaan waar uw dochter precies werd vrijgelaten - na enig aandringen spreekt u in algemene termen over de Sadr-wijk - of waar de politie haar dan precies heeft gevonden. Indien de politie u belde om te zeggen dat ze uw dochter naar haar school hadden gebracht stelt de vraag zich evenzeer waarom ze haar niet onmiddellijk bij jullie thuis hebben gebracht of - in de veronderstelling dat de politie zelf ook niet zuiver op de graat was - u haar zelf niet vliegensvlug bent gaan ophalen op school maar wachtte tot ze zelf op eigen krachten thuisgeraakte om haar dan pas naar het ziekenhuis te brengen (CGVS, p.23). Gezien de ernst van haar situatie en de doodsangsten die jullie omwille van haar hadden uitgestaan, mag deze gang van zaken echt wel verbazen. Nog frappanter is het relaas van [Z.] betreffende de ontvoering en vrijlating van haar zus. Zij weet nauwelijks iets te vertellen over de ontvoering en terugkeer van [Z.]. Ze kan enkel zeggen dat [Z.] werd vrijgelaten en iedereen thuis op haar terugkeer wachtte. Opvallend genoeg weet ze dan wel te vertellen dat [Z.] samen met u is thuis gekomen, terwijl u zelf aangeeft dat u thuis op [Z.] wachtte na het telefoontje van de politie. Op welke manier [Z.] werd vrijgelaten, waar dit exact gebeurde en hoe ze terug thuis geraakte weet [Z.] totaal niet (CGVS [Z.], p. 9). Nochtans moet over dergelijke zaken achteraf toch zijn gesproken bij jullie thuis, en al zeker tussen zussen. Dat jullie beider verhaal over de terugkeer van [Z.] zo beperkt, zelfs onlogisch en enigszins tegenstrijdig is, kan moeilijk worden aanvaard en doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van haar ontvoering.

Ook dient op het volgende te worden gewezen. Alhoewel u stelt in de Khadamiya-wijk ontelbare problemen te hebben gekend met sjiiitische milities - met de ontvoering van uw dochter als absoluut dieptepunt - bleef u met uw gezin al die tijd op diezelfde plaats wonen. Op geen enkel moment heeft u ernstig overwogen om te verhuizen of de wijk te verlaten. Ook uw job, die nochtans volgens u mede de reden was waarom u zo vaak werd lastiggevallen door de milities, zette u al die tijd verder. Ondanks de vele door u beweerde problemen met de milities heeft u er nooit aan gedacht om een andere job te gaan zoeken.

Meer zelfs, zoals eerder al werd aangehaald, deed u zelfs geen moeite om uw eigen collega's of overste op de hoogte te brengen van wat u meemaakte en mogelijks voor de ganse dienst gevolgen kon hebben. U hiermee geconfronteerd stelt u nogal laconiek dat dat toch allemaal niks zou uitmaken, dat de milities u zouden blijven lastigvallen en dat u uw job niet wou verliezen (CGVS, pp. 19 en 24). Aldus blijkt geenszins uit uw gedrag dat u pogingen heeft ondernomen of initiatief heeft getoond om van job of van woonplaats te veranderen, teneinde de jarenlange druk vanwege de milities op u en uw gezin te verminderen of te omzeilen. In de context van uw relaas is het weinig plausibel te noemen dat u nooit enige maatregelen heeft genomen noch heeft overwogen om aan de dreigementen van de milities te trachten ontkomen. Daarenboven, de veiligheid van u en uw gezin stond blijkbaar niet in verhouding tot de zekerheid van een job bij de overheid. Meer zelfs, nadat u zich op 25 juni 2014 zeer beledigend zou hebben uitgelaten ten aanzien van de milities, zou u enerzijds hebben besloten dat het beter was uw woonplaats en nadien ook Bagdad te verlaten, maar liet u anderzijds uw echtgenote en drie dochters onbeschermd achter in jullie woning te Khadamiya. U probeerde weliswaar uzelf in veiligheid te brengen maar had duidelijk niet dezelfde reflex waar het uw gezinsleden betreft. Ook hier kan uw uitleg geen genoegdoening bieden. U verklaarde immers dat de milities een huis zonder mannelijke aanwezigheid niet zouden lastigvallen (CGVS, p. 26). Aangezien enkel uw vrouw met de drie dochters thuis verbleef, kon u er dus gerust in zijn. U vertrok naar Suleimaniya, en vervolgens naar Kerbala en Najaf. Nochtans blijkt uit het vervolg van uw verhaal dat uw uitleg geen steek houdt en zelfs haaks staat op uw eigen vluchtrelaas. Immers, kort na uw vertrek werd jullie woning binnengevallen door militieleden, werd uw vrouw bedreigd, werd er in de lucht geschoten en werd uw dochter [Z.] onfatsoenlijk bejegend, in die

mate dat zij vreesde te worden ontvoerd (CGVS, p. 16). Dat u een dergelijk scenario niet had kunnen voorzien, is onzin. Immers, u verklaarde uitdrukkelijk dat één van de redenen waarom u zo regelmatig door de milities in uw wijk werd lastiggevallen, uw huwelijk met een soennitische was. Vele keren zou u net over haar zijn ondervraagd en zou u zich borg hebben moeten stellen (nl. uw erewoord geven) dat zij de vijand niet zou steunen (CGVS, p.15). Daarenboven bleven ook uw drie dochters nog thuis, waaronder uw dochter [Z.] van wie u zegt dat zij het sinds de ontvoering mentaal ontzettend zwaar had en nog nauwelijks kon functioneren; dat u dan net deze bijzonder kwetsbare personen alleen thuis achter liet zonder enige mannelijke aanwezige en/of bescherming, is wel zeer ongeloofwaardig. Overigens gaf u op een bepaald moment aan dat uw grootste schrik was dat uw dochters iets zou overkomen (CGVS, p. 30). Dat u dan net hen, samen met uw àl geviseerde echtgenote, alleen in Khadamiya achterliet, kan volstrekt niet worden gevolgd. Bovendien oordeelde u nadien dat u enkel samen met [Z.], de universiteitsstudente, Irak zou verlaten om naar Europa te vluchten. Opnieuw liet u uw soennitische echtgenote, met nog twee dochters - waaronder de volgens u zwaar getraumatiseerde [Z.] - achter, eerst bij uw moeder en dan bij haar vader. Deze beslissing valt wel heel moeilijk te begrijpen in de context van uw asiolverhaal en doet verder twijfelen aan de waarachtigheid ervan.

Alsook dient in dit verband te worden gewezen op een toch wel opmerkelijke tegenspraak tussen u en uw dochter [Z.]. U wou vooral haar in veiligheid brengen omdat zij als studente riskeerde sneller te worden gevisieerd dan uw andere dochters. Echter, jullie spreken elkaar flagrant tegen waar het gaat over de plaats waar jullie elkaar terug hebben ontmoet nadat u reeds in juni 2014 de gezinswoning had verlaten en eerst richting Suleimaniya en vervolgens naar Kerbala en Najaf was vertrokken. U zou een vriend van u de opdracht hebben gegeven om uw dochter in Bagdad op te halen en deze zou haar naar Kerbala hebben gebracht waar u op dat moment vertoefde (CGVS, p. 28). Uw dochter daarentegen verklaart iets helemaal anders, nl. dat uw vriend haar op 15 juni 2015 kwam ophalen in Bagdad en haar direct naar de luchthaven van Bagdad bracht waar jullie elkaar zouden hebben terug gezien, om vervolgens onmiddellijk richting Turkije te vertrekken (CGVS, notities persoonlijk onderhoud [Z.], p. 8). Dat jullie over de locatie van dit cruciale weerzien geen coherente verklaringen afleggen spreekt boekdelen en laat verder toe te twijfelen aan de oprechtheid van jullie relaas en jullie redenen om Irak te verlaten.

Tot slot dienen de door u neergelegde stukken nog te worden besproken. Uw identiteitsstukken (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en IDP-documenten en rijbewijs) en deze van uw dochter [Z.] (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, studentenkaart en diploma) bevestigen jullie afkomst, nationaliteit, opeenvolgende woonplaatsen en studieniveau, maar deze elementen staan hierboven niet ter discussie.

Verder legt u verschillende werkbadges neer van het Ministerie van Binnenlandse zaken. Opvallend is dat er twee verschillende bloedgroepen van u fungeren op deze stukken: de ene badge vermeldt hier "O+" (zie badge dd. 13/11/2005) terwijl een andere als bloedgroep "A+" aangeeft (zie badge geldig van 1/12/2004 tot 31/12/2005). Deze vaststelling maakt 'an sich' al enig voorbehoud bij de herkomst en authenticiteit van deze stukken. De twee door u neergelegde dreigbrieven zijn stukken die door eender wie, eender waar of wanneer kunnen zijn opgemaakt. Terwijl het ene stuk afgeleverd werd door het soennitische Al-Qaida (stuk 8) en het andere door het sjiiitische Sadr (stuk 9) is het lettertype van beide stukken opvallend gelijkend. De eerste dreigbrief is bovendien ongedateerd, zelfs niet afgestempeld of gesigneerd terwijl de tweede dreigbrief evenmin is gedateerd. Dergelijke stukken hebben weinig of geen bewijswaarde.

Wat vervolgens het overlijdensattest van uw broer betreft, dient opgemerkt dat - alhoewel diens gewelddadig overlijden ttv. sektarische geweld niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS -, het certificaat als doodsoorzaak vermeldt dat uw broer door schoten om het leven is gekomen terwijl u zegt dat hij werd onthoofd (CGVS, p. 18 en stuk 6). Ook al zou uw broer zijn beschoten en vervolgens onthoofd, zoals u stelt, dan nog blijft het heel bizar dat er van deze onthoofding geen spoor is te vinden in het officiële overlijdensattest. U legt ook een vonnis neer van Hoge Raad van Justitie van Al-Kharkh (stuk 12) waaruit blijkt dat de schuldige voor de moord op uw broer en tevens schuldige voor de bedreiging (ene [A.S.M.J.]) tegen u bij verstek werd veroordeeld tot de doodstraf. Hieruit blijkt minstens dat uw familie na de moord op uw broer genoegdoening kon krijgen van het Iraakse gerecht en dat de schuldige kon worden aangewezen en veroordeeld. Dat de schuldige niet kon worden gevat wijst niet noodzakelijkerwijs op enige onwil vanwege uw autoriteiten ten aanzien van u en uw familie.

Alsook legt u twee ziekenhuisattesten neer betreffende de medische situatie van uw dochter [Z.], dd. 27 maart 2013 en 15 augustus 2014, waarin sprake is van mentale en lichamelijke letsels na haar

ontvoering. Op beide stukken staat duidelijk vermeld dat deze attesten werden opgesteld op verzoek van de ouders. Met andere woorden, deze stukken werden op jullie vraag opgesteld en hebben aldus evenmin objectieve bewijswaarde.

De overige stukken die u neerlegt betreffen 2 processen-verbaal, 2 doorverwijzingen naar justitie, een arrestatiebevel en nog een vonnis. U zegt hierbij de originelen neer te leggen. Dit kan echter worden betwijfeld. Het eerste PV (stuk 10), opgesteld op 6 juli 2006 door de politie van Al-Taji, naar aanleiding van een dreigbrief die u in de voortuin vond, alsook de hieraan gelinkte doorverwijzing naar de onderzoeksrechter (stuk 11) betreffen overduidelijk kleurenkopieën waarbij zelfs de stempels, datering en signatuur (met uitzondering van één stempel links bovenaan) in kleur zijn gekopieerd. Eveneens opvallend is dat dergelijke officiële stukken volledig met de hand zijn opgesteld, zelfs geen enkele officiële hoofding bevatten. Opnieuw, de herkomst van dergelijke stukken is hoogst twijfelachtig en de authenticiteit ervan kan geenszins worden nagegaan. Dezelfde bemerkingen als hierboven gelden evenzeer voor het tweede PV en doorverwijzing naar justitie, daterend van 25 juni 2014, toen uw echtgenote klacht ging neerleggen na de inval bij jullie thuis (stukken 13 en 14). Dit betreffen aldus evenmin originele stukken.

Het vonnis van de Hoge Raad van Justitie van Al-Kharkh, geveld op 12 augustus 2014, inzake de inval bij uw echtgenote thuis, toont aan dat de vermeende dader opnieuw bij verstek werd veroordeeld. Opvallend is dat dit vonnis, betreffende feiten die volledig los staan van wat zich in 2006 in Al-Taji met uw broer had voorgedaan, naar dezelfde dader – [A.S.M.J.] – verwijst en de feiten van 2006 herhaalt om hieraan vervolgens de inval bij jullie thuis in 2014 (8 jaar later) én gelokaliseerd in de Khadamiya wijk te koppelen. Deze gang van zaken is wel heel opvallend. Beide door u neergelegde vonnissen (stukken 12 en 15) lijken zowel vormelijk en inhoudelijk heel weinig van elkaar te verschillen. Gelet op het verschil van 8 jaar dat zich tussen beide arresten moet bevinden, gelet op de totaal verschillende incidenten en hun locatie, doet dit toch wel de wenkbrouwen fronsen. Daarenboven, wat de inhoud van het vonnis betreft na de klacht van uw echtgenote, dient op een flagrante incoherentie te worden gewezen. Zoals reeds aangestipt wordt de dader met naam en toenaam genoemd en blijkt het om dezelfde persoon te gaan als diegene die werd aangeklaagd voor de moord op uw broer en de dreigementen aan uw adres anno 2006. Geheel anders verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vrouw de daders van de inval in 2014 niet bij naam durfde noemen - dit zou represailles kunnen uitlokken - maar dat de politie wel weet om wie het gaat maar niets durft te ondernemen (CGVS, p. 16). Dit alles wordt echter tegengesproken door het vonnis zelf.

Tot slot is het arrestatiebevel (stuk 17) van de Hoge Raad van Justitie te Bagdad, een wazig gekopieerd document (zie oa. het slecht zichtbaar embleem of watermerk middenin het stuk) dat naderhand met de hand werd bijgevuld en waarbij de rode stempel ook heel duidelijk een kleurenkopie betreft.

Gelet op bovenstaande bemerkingen kunnen de door u neergelegde (gerechtelijke) stukken de appreciatie van het CGVS inzake uw asielrelaas niet in positieve zin ombuigen. Dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat Iraakse documenten heel gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht waardoor hun bewijswaarde überhaupt zeer beperkt is. Dit is niet anders waar het de door u voorgelegde stukken betreft.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen, heeft u uw beweerde vrees voor vervolging omwille van uw werkzaamheden en/of omwille van uw huwelijk met een soennitische geenszins aannemelijk gemaakt. Overigens, u legt geen enkel begin van bewijs neer betreffende de religieuze achtergrond van uw echtgenote en jullie 'gemengde' huwelijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de

terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar uw vroegere functie bij het Ministerie van Binnenlandse zaken dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was voor de regering maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (zie supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Het CGVS wenst aan te geven dat ook in hoofde van uw dochter Zahraa een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bagdad, wijk Al-Khadamiya, Centraal- Irak. U bent een Arabische en een sjiitische moslima. Uw vader is eveneens sjiit, uw moeder daarentegen zou soennitische zijn. In 2012 beëindigde u uw middelbare studies om u nadien in te schrijven op de Al-Mustansiriyauniversiteit, in de richting onderwijskunde. U heeft nog twee zussen, [Z.] en [M.].

U verliet Irak omdat uw vader, [A.R.F.] [...], door plaatselijke sjiitische milities systematisch werd bedreigd. Op een dag kwam u thuis van school en was uw zus [Z.] nog niet aanwezig. Jullie bleven op haar wachten, zonder resultaat. Enkele uren later werd uw vader opgebeld en bleek uw zus ontvoerd te zijn. De ontvoerders eisten kort daarna 30.000 dollar losgeld. De dag erna werd dit losgeld geregeld waarna [Z.] op 26 maart 2013 terug thuiskwam. Ze was er erg aan toe en heeft het momenteel mentaal nog steeds heel zwaar. Op 25 juni 2014, uw vader was toen al voor zijn eigen veiligheid naar Suleimaniya (in KRGzone) vertrokken, werden jullie thuis lastiggevallen door militieleden. Zij drongen de woning binnen, duwden u, uw moeder en zussen in de hoek en schoten in het plafond. Jullie hadden enorme schrik. Zij bleken op zoek te zijn naar uw vader. Na dit incident diende uw moeder een klacht in bij de lokale politie, maar deze bleef zonder gevolg. Jullie verhuisden vervolgens naar de Al-Hurriya-wijk bij jullie grootmoeder. U voelde zich intussen evenzeer bedreigd en uw vader besloot dat jullie beter Irak konden verlaten. Op 5 juni 2015 werd u door een vriend van uw vader opgehaald en naar de luchthaven van Bagdad gebracht. Daar zag u uw vader, die na Suleimaniya ook in Kerbala en Najaf had verbleven, terug. Samen reisden jullie naar Turkije en vervolgens naar Europa. Jullie kwamen op 17 augustus 2015 in België aan en de volgende dag dienden jullie allebei een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende originele stukken neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, studentenkaart en diploma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U steunt uw asielaanvraag integraal op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangebracht. Aangezien het CGVS in zijn hoofde besloot tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is deze beslissing en de erin vervatte argumenten bijgevolg ook op u van toepassing. Deze motivering luidt als volgt:

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviseerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van “Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.”

Wat betreft de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, bevestigen verzoekers de verklaringen dat verzoeker vreest te worden vermoord door sjiiitische milities omdat hij heeft geweigerd met de milities mee te werken. Verzoekers wijzen er verder op dat hun echtgenote en moeder een soenniet is en dat zij dan ook een bijzonder profiel hebben in Bagdad. Verzoekers menen dat zij als vluchteling moeten worden erkend, want zij lopen ook gevaar wegens overtuigingen van hun echtgenote en moeder. Verzoekers gaven aan problemen te hebben gehad daar één van verzoekers broers werd vermoord tijdens het sektarische geweld en hun dochter en zus Z. werd ontvoerd. Verzoekers vragen verder het voordeel van de twijfel en houden daarover een uitgebreid theoretisch betoog.

Verzoekers uiten kritiek op de beoordeling van voorgelegde documenten door de commissaris-generaal en stellen:

“- over de authenticiteit van de documenten het CGVS beweert dat ze vervalst zijn of op illegale wijze verkregen kunnen worden:

Het CGVS preciseert dat de bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat frauduleuze Irakese (identiteits) documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn...

Het gaat om eenvoudige bewering van het CGVS die op geen enkel objectief onderzoek berust.”

Zij verwijzen naar artikel 23 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij verwijten

het CGVS geen aanvullend onderzoek te hebben gevoerd en delen mee nieuwe documenten te hebben die bij de vertaler zijn en binnen korte termijn zullen worden opgestuurd.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukken verzoekers dat het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Zij citeren uit de COI Focus over Bagdad van 26 maart 2018. Zij citeren cijfers van de United Nations Assistance Mission for Iraq van 31 mei 2018 met betrekking tot burgerslachtoffers in Irak voor de maand mei, met name 45 doden en 72 gewonden. Verzoekers stellen dat dit minimale cijfers betreffen.

Verzoekers voegen geen stukken ter ondersteuning van hun beroep toe.

2.2. Nieuwe elementen

Op 18 september 2018 maken verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met als nieuw elementen:

- een verstekvonnis van 5 januari 2015;
- twee schoolattesten met betrekking tot twee dochters van eerste verzoeker, beiden van 23 mei 2018;
- een medisch rapport van 10 september 2017 over de broer van eerste verzoeker;
- een proces-verbaal van 6 september 2017 waar de broer van eerste verzoeker verklaringen aflegt.

Deze stukken gaan gepaard met een eensluitende vertaling.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers' vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat:

- de broer van eerste verzoeker zou in 2006 te midden van het sektarische geweld in Bagdad zijn vermoord; verzoeker werd zelf bedreigd, diende klacht in bij de politie en verhuisde naar een andere wijk, namelijk Khadamiya;
- de echtgenote en moeder van verzoekers is soennitische waardoor verzoekers in de wijk Khadamiya problemen kregen met sjiiitische milities. Eerst verzoeker, die werkzaam was bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, werd door deze milities onder druk gezet om vertrouwelijke informatie over het ministerie door te spelen. Na zijn weigering werd zijn dochter Z. op 20 maart 2013 ontvoerd. Na betaling van losgeld werd zij vrijgelaten. Verzoeker en zijn familie werden hierna nog herhaaldelijk lastig gevallen en verzoekster werd bedreigd tot op het punt dat verzoeker besloot uit Irak te vertrekken met verzoekster.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal documenten hebben voorgelegd aan het CGVS in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (AD CGVS verzoeker, stuk 14, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De commissaris-generaal beoordeelt de voorgelegde documenten als volgt:

- *“Uw identiteitsstukken (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en IDP-documenten en rijbewijs) en deze van uw dochter [Z.] (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, studentenkaart en diploma) bevestigen jullie afkomst, nationaliteit, opeenvolgende woonplaatsen en studieniveau, maar deze elementen staan hierboven niet ter discussie.”*

- *“Verder legt u verschillende werkbadges neer van het Ministerie van Binnenlandse zaken. Opvallend is dat er twee verschillende bloedgroepen van u fungeren op deze stukken: de ene badge vermeldt hier “O+” (zie badge dd. 13/11/2005) terwijl een andere als bloedgroep “A+” aangeeft (zie badge geldig van 1/12/2004 tot 31/12/2005). Deze vaststelling maakt ‘an sich’ al enig voorbehoud bij de herkomst en authenticiteit van deze stukken.”*

- *“De twee door u neergelegde dreigbrieven zijn stukken die door eender wie, eender waar of wanneer kunnen zijn opgemaakt. Terwijl het ene stuk afgeleverd werd door het soennitische Al-Qaida (stuk 8) en het andere door het sjiiitische Sadr (stuk 9) is het lettertype van beide stukken opvallend gelijkend. De eerste dreigbrief is bovendien ongedateerd, zelfs niet afgestempeld of gesigneerd terwijl de tweede dreigbrief evenmin is gedateerd. Dergelijke stukken hebben weinig of geen bewijswaarde.”*

- *“Wat vervolgens het overlijdensattest van uw broer betreft, dient opgemerkt dat - alhoewel diens gewelddadig overlijden ttv. sektarische geweld niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS -, het certificaat als doodsoorzaak vermeld dat uw broer door schoten om het leven is gekomen terwijl u zegt dat hij werd onthoofd (CGVS, p. 18 en stuk 6). Ook al zou uw broer zijn beschoten en vervolgens onthoofd, zoals u stelt, dan nog blijft het heel bizar dat er van deze onthoofding geen spoor is te vinden in het officiële overlijdensattest.”*

- *“U legt ook een vonnis neer van Hoge Raad van Justitie van Al-Kharkh (stuk 12) waaruit blijkt dat de schuldige voor de moord op uw broer en tevens schuldige voor de bedreiging (ene [A.S.M.J.]) tegen u bij verstek werd veroordeeld tot de doodstraf. Hieruit blijkt minstens dat uw familie na de moord op uw broer genoegdoening kon krijgen van het Iraakse gerecht en dat de schuldige kon worden aangewezen en veroordeeld. Dat de schuldige niet kon worden gevat wijst niet noodzakelijkerwijs op enige onwil vanwege uw autoriteiten ten aanzien van u en uw familie.”*

- "Alsook legt u twee ziekenhuisattesten neer betreffende de medische situatie van uw dochter [Z.], dd. 27 maart 2013 en 15 augustus 2014, waarin sprake is van mentale en lichamelijke letsels na haar ontvoering. Op beide stukken staat duidelijk vermeld dat deze attesten werden opgesteld op verzoek van de ouders. Met andere woorden, deze stukken werden op jullie vraag opgesteld en hebben aldus evenmin objectieve bewijswaarde."

- "De overige stukken die u neerlegt betreffen 2 processen-verbaal, 2 doorverwijzingen naar justitie, een arrestatiebevel en nog een vonnis. U zegt hierbij de originelen neer te leggen. Dit kan echter worden betwijfeld. Het eerste PV (stuk 10), opgesteld op 6 juli 2006 door de politie van Al-Taji, naar aanleiding van een dreigbrief die u in de voortuin vond, alsook de hieraan gelinkte doorverwijzing naar de onderzoeksrechter (stuk 11) betreffen overduidelijk kleurenkopieën waarbij zelfs de stempels, datering en signatuur (met uitzondering van één stempel links bovenaan) in kleur zijn gekopieerd. Eveneens opvallend is dat dergelijke officiële stukken volledig met de hand zijn opgesteld, zelfs geen enkele officiële hoofding bevatten. Opnieuw, de herkomst van dergelijke stukken is hoogst twijfelachtig en de authenticiteit ervan kan geenszins worden nagegaan. Dezelfde bemerkingen als hierboven gelden evenzeer voor het tweede PV en doorverwijzing naar justitie, daterend van 25 juni 2014, toen uw echtgenote klacht ging neerleggen na de inval bij jullie thuis (stukken 13 en 14). Dit betreffen aldus evenmin originele stukken."

- "Het vonnis van de Hoge Raad van Justitie van Al-Kharkh, geveld op 12 augustus 2014, inzake de inval bij uw echtgenote thuis, toont aan dat de vermeende dader opnieuw bij verstek werd veroordeeld. Opvallend is dat dit vonnis, betreffende feiten die volledig los staan van wat zich in 2006 in Al-Taji met uw broer had voorgedaan, naar dezelfde dader – [A.S.M.J.] - verwijst en de feiten van 2006 herhaalt om hieraan vervolgens de inval bij jullie thuis in 2014 (8 jaar later) én gelokaliseerd in de Khadamiya wijk te koppelen. Deze gang van zaken is wel heel opvallend. Beide door u neergelegde vonnissen (stukken 12 en 15) lijken zowel vormelijk en inhoudelijk heel weinig van elkaar te verschillen. Gelet op het verschil van 8 jaar dat zich tussen beide arresten moet bevinden, gelet op de totaal verschillende incidenten en hun locatie, doet dit toch wel de wenkbrouwen fronsen. Daarenboven, wat de inhoud van het vonnis betreft na de klacht van uw echtgenote, dient op een flagrante incoherentie te worden gewezen. Zoals reeds aangestipt wordt de dader met naam en toenaam genoemd en blijkt het om dezelfde persoon te gaan als diegene die werd aangeklaagd voor de moord op uw broer en de dreigementen aan uw adres anno 2006. Geheel anders verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vrouw de daders van de inval in 2014 niet bij naam durfde noemen - dit zou represailles kunnen uitlokken - maar dat de politie wel weet om wie het gaat maar niets durft te ondernemen (CGVS, p. 16). Dit alles wordt echter tegengesproken door het vonnis zelf."

- "Tot slot is het arrestatiebevel (stuk 17) van de Hoge Raad van Justitie te Bagdad, een wazig gekopieerd document (zie oa. het slecht zichtbaar embleem of watermerk middenin het stuk) dat naderhand met de hand werd bijgevuld en waarbij de rode stempel ook heel duidelijk een kleurenkopie betreft."

- "Dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat Iraakse documenten heel gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht waardoor hun bewijswaarde überhaupt zeer beperkt is. Dit is niet anders waar het de door u voorgelegde stukken betreft."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk alsook vormelijk heeft beoordeeld door te wijzen op incoherenties in of tussen de voorgelegde documenten, incoherenties tussen de documenten en de afgelegde verklaringen van verzoekers alsook op vormelijke aspecten van de voorgelegde documenten.

De commissaris-generaal heeft zich ook uitgesproken over de bewijswaarde van deze documenten. Daarbij wijst hij er enerzijds op dat sommige voorgelegde documenten enkel (kleuren)kopieën betreffen en geen originele stukken. De commissaris-generaal kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens heeft de commissaris-generaal in zijn beoordeling objectieve landeninformatie over de bewijswaarde van Iraakse documenten betrokken. Uit deze objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude

op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS verzoeker, stuk 15, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "Irak – Corruptie en documentatie-fraude", 8 maart 2016).

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat het standpunt van het CGVS met betrekking tot de bewijswaarde van Iraakse documenten een "eenvoudige bewering" zou betreffen die op geen enkel objectief onderzoek berust. Zij brengen immers zelf geen objectieve informatie bij die de conclusies van bovenvermelde COI Focus vermag te weerleggen en weerleggen bijgevolg niet dat uit objectieve landeninformatie moet worden afgeleid dat de bewijswaarde van de Iraakse documenten relatief is.

Artikel 23, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt overigens geenszins de verplichting in om te allen tijde en onder alle omstandigheden om het even welk neergelegd document aan een aanvullend onderzoek te onderwerpen. Deze bepaling regelt de inhouding en teruggave van originele documenten die de identiteit of nationaliteit (moeten) bewijzen en laat toe dat de ambtenaar die tijdens het gehoor vaststelt dat een nader onderzoek van een of meerdere van deze documenten aangewezen is, deze inhoudt voor de periode noodzakelijk voor het uitvoeren van een dergelijk onderzoek. Voormeld artikel 23, § 2 heeft dus enkel betrekking op identiteits- of nationaliteitsdocumenten. In casu hebben verzoekers weliswaar identiteitsstukken voorgelegd, maar de Raad stelt vast dat hun afkomst, nationaliteit, opeenvolgende woonplaatsen en studieniveau, zoals deze door de betrokken identiteitsstukken worden aangetoond, niet ter discussie staan. Aldus was een aanvullend onderzoek van deze identiteitsstukken niet nodig. Daarenboven werd artikel 23 van het voormeld koninklijk besluit inmiddels opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018.

De commissaris-generaal motiveert uitgebreid over zijn bevindingen met betrekking tot elk voorgelegd document in de bestreden beslissingen. Hij geeft daarbij duidelijk aan welke documenten hij overtuigend acht met betrekking tot bepaalde elementen uit het vluchtrelaas en welke documenten niet

De Raad stelt vast dat verzoekers geheel niet ingaan op deze concrete bevindingen omtrent de voorgelegde documenten en zich beperken tot de onterechte kritiek die hierboven reeds werd besproken.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de voorgelegde documenten, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn. Verzoekers weerleggen deze bevindingen niet. Zij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien de bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat hun vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers' verklaringen inzake hun vluchtmotieven.

- Wat betreft verzoekers' verklaringen over de moord op verzoekers broer in 2006, stelt de commissaris-generaal het volgende vast:

"Wat vooreerst de moord op uw broer [K.] in 2006 betreft, dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat hij werd gedood middenin de periode dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiïeten in de regio Bagdad hoog opliep (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Hoe ernstig deze gebeurtenis voor jullie ook was, het overlijden van uw broer dateert van meer dan 10 jaar terug en was voor u nooit een reden om Irak te verlaten. U zou in deze periode zelf dreigementen hebben ontvangen op uw mobiele telefoon. Merkwaardig genoeg zou u zich daarover geen zorgen hebben gemaakt en dacht u dat het om grapjes ging. Na de moord op uw broer zou u ook een eerste dreigbrief hebben ontvangen (zie stuk 8, inventaris documenten, administratief dossier CGVS). Pas op dat moment zou u hebben beseft dat u gevaar liep omdat op de brief stond vermeld dat het om een 'laatste waarschuwing' ging

(CGVS, p. 18). *Dat u er echter tot op het moment van de dreigbrief vrij gerust in was dat de dreigementen op uw telefoon niets te betekenen hadden terwijl u anderzijds toch aangeeft dat het om een periode van heel zwaar sektarisch geweld ging, kan moeilijk worden geloofd en doet vraagtekens rijzen omtrent de waarachtigheid van het veelvoud aan dreigementen die u tot op dat moment persoonlijk zou hebben ontvangen. Wat er ook van zij, de dood van uw broer en de aan u gerichte dreigbrief zouden u er hebben toe aangezet om Tadjì te verlaten en u terug in de stad Bagdad, in Khadamiya, te vestigen, waar u het voor zichzelf veiliger achtte.*"

- Wat betreft door verzoekers' verklaringen over hun problemen met sjiiitische milities in Khadamiya, die volgens verzoekers deels te wijten waren aan zijn huwelijk met een soennitische vrouw en deels aan zijn werkzaamheden bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, stelt de commissaris-generaal het volgende vast:

"Hoe dan ook, indien u talrijke keren zou zijn geïnterpelleerd door militieleden en vele malen werd gesommeerd verantwoording te gaan afleggen op hun lokale bureau, is het wel zeer opvallend dat u deze feiten nooit kenbaar heeft gemaakt op uw werk of bij uw overste/leidinggevende (CGVS, p. 19). Uw uitleg, namelijk dat u vreesde dat uw baas niet discreet zou zijn, dat uw collega's dan over uw problemen iets te weten zouden komen en dat ze u misschien niet op de dienst wilden houden, kan moeilijk worden gevolgd aangezien uw veiligheid en deze van uw gezin in dergelijke omstandigheden toch zou moeten primeren op eventuele discretie (CGVS, p. 19). Toch wanneer u stelt dat u dusdanig veel werd lastiggevallen en zelfs onder druk werd gezet om interne informatie over bepaalde collega's, over interne procedures, etc. prijs te geven (CGVS, pp.15, 20-21). Niet alleen zou redelijkerwijze worden verwacht dat u uw eigen veiligheid zou nastreven, maar toch ook deze van uw werkgever, uw dienst en collega's. Uw stilzwijgen kon ernstige gevolgen hebben. Dat bepaalde informatie dusdanig interessant zou blijken te zijn voor de milities, is een gegeven dat u toch onmiddellijk zou moeten melden aan uw overste en eventueel uw collega's, hun veiligheid en hun functioneren stond hierbij eveneens op het spel. In tegenstelling met voorgaande, diende u dan wel een klacht in bij de lokale politie. Met andere woorden maakte u uw problemen wel kenbaar ten aanzien van de politie, van de welke u tegelijkertijd beweert dat ze doordrongen waren van militieleden of minstens met hen samenwerkten (CGVS, p. 23). Uw houding is dan ook verre van logisch te noemen. Eenzelfde scenario deed zich voor toen uw echtgenote de inval van 25 juni 2014 ging melden bij de politie. Uw uitleg, nl. dat het moest van de huisbaas omdat de vensters kapot waren gegaan van de geloste schoten, is wel bijzonder mager (CGVS, p. 27). Een aantal kapotte ruiten staan toch niet in verhouding tot het risico dat uw echtgenote op dat moment kon lopen door zich als vrouw alleen, onbeschermd, bij de - volgens u - zogenaamde handlangers van de daders aan te melden. Met andere woorden, het is een rode draad in uw verhaal dat u diegenen die u net vreest heeft ingelicht terwijl u diegenen die - juist zoals u - mogelijks een risico liepen ten aanzien van de milities n et in het ongewisse heeft gelaten. Deze gang van zaken kan totaal niet worden gevolgd en tast de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate aan.

Anderzijds dringt de vraag zich op waarom precies u, die als elektricien op de 'Dienst Rekrutering en Verwonding' van het Ministerie aan de slag was, bepaalde interne informatie moest verschaffen. Mocht men echt heel gevoelige of strategische informatie te weten willen komen, is het volstrekt onaannemelijk dat ze iemand van buiten hun groepering, dan nog iemand die hun organisatie niet echt genegen is en niet bepaald een inhoudelijke functie bekleedde binnen het Ministerie, hiervoor zouden aanspreken. Zo stelt u bijvoorbeeld dat ze de namen wilden van de bewakers, alsook hun adressen (CGVS, p.17). Hoe u daar als elektricien moest zien aan te geraken, is onduidelijk. U hierop gewezen kan u enkel stellen dat de militieleden niet wisten wat u precies deed op het Ministerie en u daarom die opdracht gaven (CGVS, p. 21). Het moet dan toch wel mogelijk zijn geweest dat u hen zou hebben duidelijk gemaakt wat uw preciese taken waren, hen er op wees dat u 'slechts' elektricien was en geen vooraanstaande positie bekleedde die u toegang verschafte tot de informatie die zij van u wensten te bekomen. Dat u zelf geen enkele moeite deed om tijdens die vele gesprekken - u spreekt over een 15 tot 20-tal oproepingen sinds uw vertrek uit Tadjì - uit te leggen wat u op het Ministerie deed maar gewoonweg de opdracht weigerde zonder dit toe te lichten of minstens de beperkingen van uw functie aan te geven, kan moeilijk worden geloofd. U hiermee geconfronteerd slaat u dan plots een andere toon aan door te verklaren dat ze wel wisten dat u maar een simpele elektricien was en thee moest schenken, maar dat het allemaal niets uitmaakte voor hen (CGVS, pp. 21 en 26). Deze plotselinge draai in uw verklaringen kan hoegenaamd niet overtuigen te meer u even voordien heel expliciet stelde dat u weigerde hen uit te leggen wat u precies op het Ministerie moest doen (CGVS, p. 21).

In dezelfde context is het opmerkelijk dat, niettegenstaande u verklaart talrijke keren te zijn lastiggevallen door sjiiitische milities in uw wijk, u maar liefst 7 jaar lang, nl. van 2006 tot 2013, de milities

aan het lijntje kon houden en kon blijven wonen in de wijk, eveneens kon blijven functioneren als elektricien bij het Ministerie en dit niettegenstaande u ontelbare keren werd gevraagd met hen mee te werken om dit dan elke keer weer te weigeren. Alleen al de vaststelling dat u in die lange periode aan de eisen van de milities kon ontkomen, geeft minstens aan dat de druk op u om hen bepaalde informatie te verschaffen toch niet zo dwingend kan zijn geweest (CGVS, p. 22). Eveneens geeft dit aan dat de milities u niet bepaald nodig hadden om bepaalde gevoelige informatie te bekomen, zo niet zouden zij geen zeven jaar lang geduld hebben geoeffend alvorens uw medewerking te verkrijgen.

Uiteindelijk, nadat u er in zou zijn geslaagd de sjjiitische milities maar liefst 7 jaar aan het lijntje te houden, zouden zij uw dochter [Z.] hebben ontvoerd. Echter, indien het de bedoeling was uw medewerking af te dwingen, is het wel zeer onaannemelijk dat de milities zich 'tevreden' stelden met het losgeld van 30.000 dollar - op zich wel een aanzienlijk bedrag - maar anderzijds geen enkele garantie afdwongen dat u hen alsnog de gevraagde informatie ging bezorgen éénmaal uw dochter weer vrij was (CGVS, pp. 22-23). U geeft in dit verband wel een eigenaardige verklaring, nl. dat ze [Z.] precies vrijlieten om u onder druk te kunnen houden. Deze gang van zaken is wel hoogst bevreemdend (CGVS, p. 21) omdat ze met haar vrijlating net wél tegemoet kwamen aan hun deel van de afspraak, nl. dat ze geld wilden in ruil voor uw dochter. Evenmin geloofwaardig is de vaststelling dat u aanvankelijk niet kan preciseren welke van de sjjiitische milities uw dochter heeft ontvoerd. Volgens u hebben ze zich niet kenbaar gemaakt omdat ze anders bewijs tegen zichzelf zouden achterlaten (CGVS, p. 21). Nochtans werd u in uw wijk door verschillende milities op het appèl geroepen (u spreekt over de Sadr-beweging, over Asaib Ahl al- Haqq) en moet u toch, in hun manier van handelen en communiceren met u, vrij snel een vermoeden hebben gehad welke groepering uw dochter had ontvoerd. Meer zelfs, u geeft zelf aan dat er in die periode verschillende meisjes werden ontvoerd, waaronder ook een meisje van op dezelfde school als [Z.] (CGVS, p. 22). Dergelijke gebeurtenissen moeten toch minstens tot aanduidingen omtrent de preciese daders hebben geleid. Dat u dan in eerste instantie hoegenaamd niet weet welke militie er in concreto achter de ontvoering van uw dochter zat, kan niet worden geloofd. Uiteindelijk, na enig aandringen, uit u het vermoeden dat het de Sadristen kunnen zijn geweest omdat [Z.] in de Sadr-wijk werd vrijgelaten (CGVS, p. 23). Dit plotse vermoeden komt dan ook weinig doorleefd over. Alsook stelt u dat Khadamiya een handelswijk is waar vele bekende mensen leven en oa. juweliers via ontvoeringen geld wordt afgeperst (CGVS, p. 23). Echter, uw situatie moet in dezer toch wel fundamenteel verschillen van deze van rijke en welstellende handelaars in uw wijk aangezien uzelf een overheidsfunctionaris was en zegt enkel als elektricien te hebben gewerkt. De vergelijking die u maakt met oa. juweliers gaat niet op. In dezelfde lijn is het opmerkelijk dat u het toch wel - binnen de Iraakse context en zeker voor een elektricien - aanzienlijke bedrag van 30.000 dollar op maar liefst één dag bij elkaar kreeg. U kreeg immers op 24 maart 2013 een telefoon van de ontvoerders en moest de daaropvolgende dag, de 25e maart, het gevraagde bedrag overhandigen (CGVS, pp. 22 en 25). Nochtans moest u dit bedrag hier en daar samen sprokkelen, iets wat toch ook tijdsintensief is en niet zo evident is binnen een dergelijke krappe timing. Jullie gezin kon 7.000 dollar ophoesten, uw moeder 4.000 dollar en de rest - dus in principe zo'n 19.000 (!) dollar- moesten jullie bij vrienden en kennissen zien te halen (CGVS, p. 24). Dat u dergelijke complexe financiële afspraken en transacties op slechts één dag kon regelen met vrienden en kennissen kan opnieuw moeilijk worden geloofd.

Vervolgens is uw relaas betreffende de vrijlating en de terugkeer van uw dochter [Z.] naar de wijk bijzonder vaag. Ook uw dochter [Z.] weet hier nauwelijks iets over te vertellen. Zelf stelt u vaagweg dat ze ergens - het is onduidelijk waar - moet zijn vrijgelaten, dat de lokale politie naar u heeft gebeld om te zeggen dat ze een verloren gelopen meisje had gevonden (uw dochter dus) én dat ze haar naar haar school hadden gebracht. [Z.] zou dan zelf te voet van school naar huis zijn gekomen aangezien ze die weg goed kende (CGVS, p. 23). Deze beschrijving is wel heel onvolledig. Blijkbaar bent u niet nagegaan waar uw dochter precies werd vrijgelaten - na enig aandringen spreekt u in algemene termen over de Sadr-wijk - of waar de politie haar dan precies heeft gevonden. Indien de politie u belde om te zeggen dat ze uw dochter naar haar school hadden gebracht stelt de vraag zich evenzeer waarom ze haar niet onmiddellijk bij jullie thuis hebben gebracht of - in de veronderstelling dat de politie zelf ook niet zuiver op de graat was - u haar zelf niet vliegensvlug bent gaan ophalen op school maar wachtte tot ze zelf op eigen krachten thuisgeraakte om haar dan pas naar het ziekenhuis te brengen (CGVS, p.23). Gezien de ernst van haar situatie en de doodsangsten die jullie omwille van haar hadden uitgestaan, mag deze gang van zaken echt wel verbazen. Nog frappanter is het relaas van [Z.] betreffende de ontvoering en vrijlating van haar zus. Zij weet nauwelijks iets te vertellen over de ontvoering en terugkeer van [Z.]. Ze kan enkel zeggen dat [Z.] werd vrijgelaten en iedereen thuis op haar terugkeer wachtte. Opvallend genoeg weet ze dan wel te vertellen dat [Z.] samen met u is thuis gekomen, terwijl u zelf aangeeft dat u thuis op [Z.] wachtte na het telefoontje van de politie. Op welke manier [Z.] werd vrijgelaten, waar dit exact gebeurde en hoe ze terug thuis geraakte weet [Z.] totaal niet (CGVS [Z.], p. 9). Nochtans moet

over dergelijke zaken achteraf toch zijn gesproken bij jullie thuis, en al zeker tussen zussen. Dat jullie beider verhaal over de terugkeer van [Z.] zo beperkt, zelfs onlogisch en enigszins tegenstrijdig is, kan moeilijk worden aanvaard en doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van haar ontvoering.

Ook dient op het volgende te worden gewezen. Alhoewel u stelt in de Khadamiya-wijk ontelbare problemen te hebben gekend met sjiitische milities - met de ontvoering van uw dochter als absoluut dieptepunt - bleef u met uw gezin al die tijd op diezelfde plaats wonen. Op geen enkel moment heeft u ernstig overwogen om te verhuizen of de wijk te verlaten. Ook uw job, die nochtans volgens u mede de reden was waarom u zo vaak werd lastiggevallen door de milities, zette u al die tijd verder. Ondanks de vele door u beweerde problemen met de milities heeft u er nooit aan gedacht om een andere job te gaan zoeken.

Meer zelfs, zoals eerder al werd aangehaald, deed u zelfs geen moeite om uw eigen collega's of overste op de hoogte te brengen van wat u meemaakte en mogelijks voor de ganse dienst gevolgen kon hebben. U hiermee geconfronteerd stelt u nogal laconiek dat dat toch allemaal niks zou uitmaken, dat de milities u zouden blijven lastigvallen en dat u uw job niet wou verliezen (CGVS, pp. 19 en 24). Aldus blijkt geenszins uit uw gedrag dat u pogingen heeft ondernomen of initiatief heeft getoond om van job of van woonplaats te veranderen, teneinde de jarenlange druk vanwege de milities op u en uw gezin te verminderen of te omzeilen. In de context van uw relaas is het weinig plausibel te noemen dat u nooit enige maatregelen heeft genomen noch heeft overwogen om aan de dreigementen van de milities te trachten ontkomen. Daarenboven, de veiligheid van u en uw gezin stond blijkbaar niet in verhouding tot de zekerheid van een job bij de overheid. Meer zelfs, nadat u zich op 25 juni 2014 zeer beledigend zou hebben uitgelaten ten aanzien van de milities, zou u enerzijds hebben besloten dat het beter was uw woonplaats en nadien ook Bagdad te verlaten, maar liet u anderzijds uw echtgenote en drie dochters onbeschermd achter in jullie woning te Khadamiya. U probeerde weliswaar uzelf in veiligheid te brengen maar had duidelijk niet dezelfde reflex waar het uw gezinsleden betreft. Ook hier kan uw uitleg geen genoegdoening bieden. U verklaarde immers dat de milities een huis zonder mannelijke aanwezigheid niet zouden lastigvallen (CGVS, p. 26). Aangezien enkel uw vrouw met de drie dochters thuis verbleef, kon u er dus gerust in zijn. U vertrok naar Suleimaniya, en vervolgens naar Kerbala en Najaf. Nochtans blijkt uit het vervolg van uw verhaal dat uw uitleg geen steek houdt en zelfs haaks staat op uw eigen vluchtrelaas. Immers, kort na uw vertrek werd jullie woning binnengevallen door militieleden, werd uw vrouw bedreigd, werd er in de lucht geschoten en werd uw dochter [Z.] onfatsoenlijk bejegend, in die mate dat zij vreesde te worden ontvoerd (CGVS, p. 16). Dat u een dergelijk scenario niet had kunnen voorzien, is onzin. Immers, u verklaarde uitdrukkelijk dat één van de redenen waarom u zo regelmatig door de milities in uw wijk werd lastiggevallen, uw huwelijk met een soennitische was. Vele keren zou u net over haar zijn ondervraagd en zou u zich borg hebben moeten stellen (nl. uw erewoord geven) dat zij de vijand niet zou steunen (CGVS, p.15). Daarenboven bleven ook uw drie dochters nog thuis, waaronder uw dochter [Z.] van wie u zegt dat zij het sinds de ontvoering mentaal ontzettend zwaar had en nog nauwelijks kon functioneren; dat u dan net deze bijzonder kwetsbare personen alleen thuis achter liet zonder enige mannelijke aanwezige en/of bescherming, is wel zeer ongeloofwaardig. Overigens gaf u op een bepaald moment aan dat uw grootste schrik was dat uw dochters iets zou overkomen (CGVS, p. 30). Dat u dan net hen, samen met uw àl geviseerde echtgenote, alleen in Khadamiya achterliet, kan volstrekt niet worden gevolgd. Bovendien oordeelde u nadien dat u enkel samen met [Z.], de universiteitsstudente, Irak zou verlaten om naar Europa te vluchten. Opnieuw liet u uw soennitische echtgenote, met nog twee dochters - waaronder de volgens u zwaar getraumatiseerde [Z.] - achter, eerst bij uw moeder en dan bij haar vader. Deze beslissing valt wel heel moeilijk te begrijpen in de context van uw asiolverhaal en doet verder twijfelen aan de waarachtigheid ervan.

Alsook dient in dit verband te worden gewezen op een toch wel opmerkelijke tegenspraak tussen u en uw dochter [Z.]. U wou vooral haar in veiligheid brengen omdat zij als studente riskeerde sneller te worden gevisieerd dan uw andere dochters. Echter, jullie spreken elkaar flagrant tegen waar het gaat over de plaats waar jullie elkaar terug hebben ontmoet nadat u reeds in juni 2014 de gezinswoning had verlaten en eerst richting Suleimaniya en vervolgens naar Kerbala en Najaf was vertrokken. U zou een vriend van u de opdracht hebben gegeven om uw dochter in Bagdad op te halen en deze zou haar naar Kerbala hebben gebracht waar u op dat moment vertoefde (CGVS, p. 28). Uw dochter daarentegen verklaart iets helemaal anders, nl. dat uw vriend haar op 15 juni 2015 kwam ophalen in Bagdad en haar direct naar de luchthaven van Bagdad bracht waar jullie elkaar zouden hebben terug gezien, om vervolgens onmiddellijk richting Turkije te vertrekken (CGVS, notities persoonlijk onderhoud [Z.], p. 8). Dat jullie over de locatie van dit cruciale weerzien geen coherente verklaringen afleggen spreekt boekdelen en laat verder toe te twijfelen aan de oprechtheid van jullie relaas en jullie redenen om Irak te verlaten."

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat bovenvermelde vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals hierboven weergegeven, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen, gelet op de verschillende tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden.

Het komt in beginsel aan verzoekers toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen elementen aanvoeren die een ander licht werpen op bovenstaande concrete en naar behoren gemotiveerde vaststellingen of vermogen daaraan afbreuk te doen. Verzoekers stellen enkel dat zij hun verklaringen bevestigen. Het louter vasthouden aan de afgelegde verklaringen, zonder hier enige uitleg bij te verschaffen, volstaat geheel niet om de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen en alsnog aan te tonen dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoekers gaan volledig voorbij aan de omstandige en gedetailleerde uitwerking van voormelde bevindingen.

2.4.2.6. Verzoekers verwijzen nog naar hun bijzonder profiel in Bagdad omdat hun echtgenote en moeder soenniet is. Zij maken gewag van vervolging van soennieten.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt "*dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities*", doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (AD CGVS verzoeker, stuk 15, map met landeninformatie, 'COI Focus': "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat zij louter omwille van hun geloofsstrekking dreigen te worden geveiseerd of vervolgd.

Verzoekers dienen aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een soennitische geloofsovertuiging dreigen te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Verzoekers slagen hier niet in.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken beiden kenbaar hebben gemaakt als sjiiet, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoekers hebben zelf dus geen soennitische geloofsstrekking en zij tonen ook niet aan dat hen een soennitische geloofsovertuiging wordt toegemeten.

Wat betreft de voorgehouden soennitische overtuiging van hun echtgenote en moeder, heeft de commissaris-generaal hierover terecht heeft vastgesteld "*Overigens, u legt geen enkel begin van bewijs neer betreffende de religieuze achtergrond van uw echtgenote en jullie 'gemengde' huwelijk.*" Deze vaststelling wordt door verzoekers op geen enkele wijze ontkracht. Bovendien werd hun vluchtrelaas, met name de aangehaalde problemen met sjiiitische milities in Khadamiya omwille van het huwelijk met een soennitische vrouw, terecht ongeloofwaardig bevonden.

Verzoekers maken dan ook enig bijzonder profiel waarmee rekening moet worden gehouden, niet aannemelijk.

2.4.2.7. Verzoekers weerleggen derhalve de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals geciteerd in punt 2.4.2.4., die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat, op basis van de verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS in samenhang met de toen voorgelegde documenten, verzoekers' vluchtrelaas in deze stand van zaken niet geloofwaardig wordt geacht.

2.4.2.8. In een aanvullende nota leggen verzoekers een kopie voor van een Iraaks verstekvonnis van 5 januari 2015. In de aanvullende nota wordt geen uitleg verschaft over dit document. De verwerende partij merkt ter terechtzitting correct op dat het vrij onduidelijk is waarom verzoeker in dit vonnis wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. In de bijhorende vertaling kan enkel worden gelezen dat verzoeker werd veroordeeld omwille van het verlaten en ontsnappen van de werkplek sinds 1 juli 2014. Verzoeker stelt dat hij dit vonnis al eerder heeft vermeld tijdens zijn gehoor bij het CGVS maar dat hij niet eerder een kopie kon krijgen. Hij zou dit document hebben verkregen via een vriend die 'daar' werkte en die foto nam met zijn gsm. Een origineel document kan verzoeker niet verkrijgen.

De Raad moet vaststellen dat nergens in verzoekers gehoorverslag kan worden gelezen dat hij enige melding heeft gemaakt van dit verstekvonnis (AD CGVS verzoeker, stuk 11). Nochtans blijkt uit dit document dat verzoeker zou zijn veroordeeld op 5 januari 2015. Zijn veroordeling had plaats op een tijdstip dat verzoeker nog in Irak verbleef, aangezien hij pas eind mei uit Irak vertrok. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming reeds op de hoogte zou zijn geweest van een veroordeling tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Dat verzoeker dit element niet vermeldde tijdens zijn gehoor bij het CGVS op 1 februari 2016 doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van een veroordeling tot een gevangenisstraf.

Verder betreft dit document een kleurenkopie waardoor de authenticiteit en herkomst van het document niet kan worden nagegaan. Bovendien heeft dit document, gezien de voormelde objectieve landeninformatie over Iraakse documenten, slechts een relatieve bewijswaarde. Deze bevindingen, de vaststelling dat verzoeker dit element niet eerder heeft vermeld hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hiervan kennis had en de vaststelling dat dit element kadert en voortbouwt op een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, laten niet toe om dit nieuw element geloofwaardig te bevinden.

2.4.2.9. Bij de aanvullende nota voegen verzoeker ook twee schoolattesten van 23 mei 2018 toe met betrekking tot twee dochters van eerste verzoeker waarin wordt geattesteerd dat de dochters niet geslaagd zijn voor het schooljaar 2012/2013 daar de afwezigheden boven de limiet lagen. Wederom wordt in de aanvullende nota geen nadere uiteenzetting over deze schoolattesten verschaft. Tijdens de terechtzitting stelt verzoeker dat na de ontvoering van zijn dochter Z. in 2013, beide dochters werden verstopt en niet naar school gingen.

Dat zijn dochters in het vermeld schooljaar vaak afwezig waren, is op zich niet onaannemelijk maar in deze attesten wordt vermeld waarom zijn dochters zo vaak afwezig waren. Deze schoolattesten vormen op zich geen begin van bewijs voor de voorgehouden ontvoering van zijn dochter Z. in de door verzoeker geschetste omstandigheden, nu zijn dochters om allerlei redenen zo vaak afwezig kunnen zijn geweest. Deze attesten zijn op zich dan ook niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas te herstellen

2.4.2.10. Ten slotte worden bij de aanvullende nota nog een medisch rapport van 10 september 2017 en een proces-verbaal van 6 september 2017 gevoegd. Ook hierover werd in de aanvullende nota geen nadere toelichting verschaft. Tijdens de terechtzitting stelt verzoeker dat zijn broer M. onderweg was naar zijn werk en achtervolgd werd door milities zodat ze hem konden ondervragen over waar verzoeker zich bevond.

In het medisch rapport wordt vermeld dat verzoekers broer op 6 september 2017 werd binnengebracht op de spoeddienst. Naast een uitgebreide beschrijving van de verwondingen door een kogel, vermelden de artsen die dit document hebben ondertekend, dat deze kogel "*werd afgeschoten door één van de terroristische gewapende milities*" en dat de veroorzaakte schade "*het gevolg was van een terroristisch incident*". De Raad acht dit vreemde vermeldingen voor een medisch rapport. Het is weinig aannemelijk dat een dokter zich buiten het terrein van zijn ambt en expertise waagt om een vaststelling te maken over de omstandigheden waarin de kogel werd gelost. Er blijkt uit het medisch rapport nergens uit op welke objectieve elementen deze dokters, die niet aanwezig waren op de plaats delict ten tijde van het incident, zich hebben gebaseerd om tot deze vaststellingen te komen.

Wat betreft het proces-verbaal, stelt de Raad vast dat dit document niet meer is dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoekers broer op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verdere opvolging van dit proces-verbaal. Aldus blijkt niet dat de verklaringen van zijn broer inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bijgevolg kan de inhoud van dit proces-verbaal geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Ook hier stelt de Raad vast dat deze documenten duidelijk kleurenkopieën betreffen waarvan de authenticiteit en herkomst niet kan worden nagegaan. Verder hebben deze documenten, gezien de voormelde objectieve landeninformatie over Iraakse documenten, slechts een relatieve bewijswaarde.

Al deze bevindingen en de vaststelling dat deze documenten kaderen in en voortbouwen op een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, laten niet toe om dit nieuw element geloofwaardig te bevinden.

2.4.2.11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dienen te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dat werd opgenomen in de bronnenlijst van in de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)-

aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al

zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Zij citeren verder uit een rapport opgesteld door de United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI) waaruit blijkt dat in de maand mei van dit jaar 177 burgerslachtoffers zijn gevallen in Bagdad. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. De aangehaalde cijfers van UNAMI (die overigens grotendeels betrekking hebben op het volledige Iraakse grondgebied) kunnen deze conclusie niet wijzigen. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekers omwille van hun individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek worden gevisieerd dan wel omdat er voor hen een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoekers verwijzen naar hun vluchtrelaas, herinnert de Raad aan wat hierboven werd besproken.

Verzoekers brengen verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en werden zij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De

stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van artikel 26 van het KB CGVS is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien zij verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES